

Dárek plný pohádek

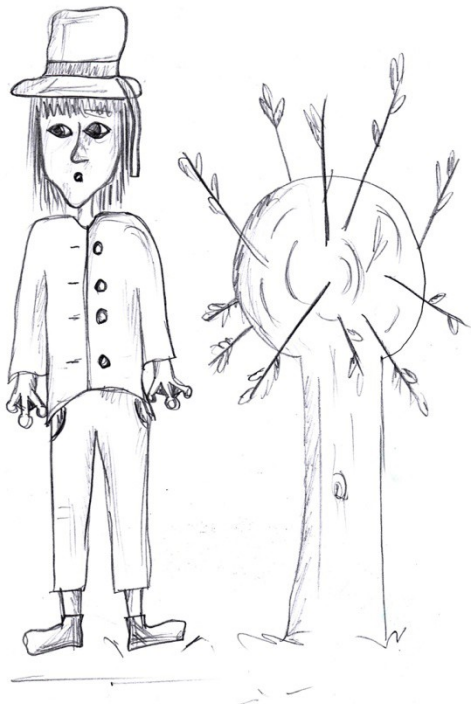
Napsala a nakreslila Vendula Berková

2014

Vodníkův sen

Byl jeden vodník a ten si chtěl splnit svůj sen. Ten sen zněl asi takhle: „mít vrbu.“ Každý vodník má přece vrbu, ale tenhle vodník ji mít nemohl. Vždycky když ji zasadil, tak ji jeden pán, který se jmenoval Emil Zlatý a byl velmi tlustý, pořezal. A tak to šlo několik let po sobě. Vodník zasadil vrbu, a když trochu povyrostla, tak ji pan Zlatý pořezal. Až potom jednoho dne pan Zlatý vyhrál 70 000 tisíc korun. A řekl si, že za ty peníze pojede na půlroční dovolenou k moři. Vtom vodníka něco napadlo! Zasadil novou vrbu. A čekal než pan Zlatý přijede. Po půl roce vodník slyší burácení auta a už ho vidí, přijel pan Zlatý. Když to potom Emil uviděl, hned si došel pro pilu a chtěl ji zase pořezat. Ale v tom, co se to děje? Vrba se začala kymácet ze strany na stranu a mlátila kolem sebe přitom větvemi. Pan Zlatý se ji pokoušel zastavit a tak si na ni sednul. To ale neměl dělat. Vrba se zvedla do výše a proměnila se v býka. Vodník, který se na to celou dobu díval, se nemohl smíchy ani nadechnout. Až po chvíli usoudil, že už toho má pan Emil Zlatý dost. Ale ještě jenom tak pro jistotu se ho zeptal, jestli mu ještě pořád bude pořezávat vrbu. Pan Zlatý

zakřičel a přísahal, že už nikdy to neudělá. Vodník tedy býka odčaroval a proměnil ho zase v normální vrbu. Emil bleskurychle slezl z vrby a pelášil domů. Celou noc se potom v jeho domě svítilo a něco tam burácelo. A potom ráno vodník viděl, jak nakládá pan Zlatý několik věcí a krabic do auta a odjíždí. Vodník si potom přečetl na ceduli, která byla pověšená na jeho dveřích nápis: NA

PRODEJ! A tak si vodník sedl na vrbu a užíval si to ticho, co kolem něho bylo. Slyšel jenom, jak na břehu rybníka kuňkají žáby. A jak šplouchají ryby ve vodě. Tak si vodník splnil svůj sen.

Čert a tma

Kdysi dávno žil čert, který byl úplně jiný, než ostatní čerti. Ohrnoval nos nad jejich pivními pupky a také nad jejich oblečením, které mělo vždycky jenom jednu barvu. Ale on byl jiný. Nikdy se nenapil piva, nosil nejmíň čtvero barevné oblečení a nejedl maso. Ale bál se tmy! A proto spal nejraději u kotle, kde byl oheň a tím pádem i světlo. Jenže to mělo i nevýhodu. Když se mu jednou v noci zdál sen o tom, že ho ve snu honí dvoumetroví mravenci, začal sebou škubat, házet a tak dále. Nakonec se převalil až do ohně. A to se ví, že se z toho snu hned probral. Vyskočil skoro až ke stropu pekla. A běhal po celém pekle, než našel kotel s vodou, která byla dost studená na to, aby si v ní mohl zchladit popáleniny na těle. Od té doby spal radši potmě. Strach z toho, že se zase spálí, byl větší, než jeho strach ze tmy.

Ovečka

Žila, byla jedna malá ovečka v jednom malém stádečku. Žilo se jí krásně, až do té doby, kdy nastal

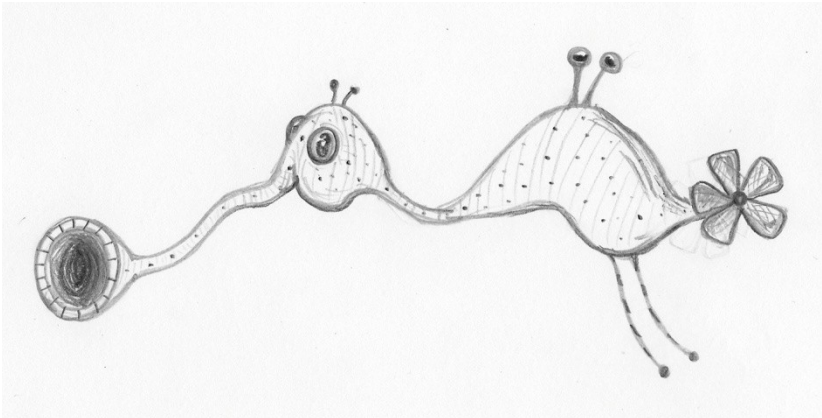
čas na stříhání ovcí. Když potom malou ovečku ostříhali, připadala si strašně nahá. Ale zmocnila se jí zvědavost. Chtěla zjistit, co dělají s její krásnou a měkkou vlnou. Přemýšlela nad tím snad celou věčnost, když náhle zavál vítr a přitiskl ji na tvář něco vlhkého. A to něco byl časopis módy, ve kterém objevila obrázky svetrů, čepic a rukavic vyrobených z ovčí vlny. Malou ovečku to naštvalo, že se lidé vyhřívají v cizím kožíšku. Chtěla přijít na to, jak to udělat, aby jí už znovu neostříhali. Přemýšlela celou noc i den tak usilovně, že si při tom přemýšlení ani nevšimla bláta před ní a šlápla do něho. V té chvíli jí to napadlo! Když se vyválí v blátě, nebudou její vlnu chtít, protože bude špinavá! Ovečka ten nápad šla hned povědět všem ovečkám ze stáda, ale ony jí neposlouchaly. Když potom nastal ale osudný den stříhání, malá ovečka se vyválela v blátě a jí jako jedinou neostříhali. A když přišla tuhá zima, ovečka všem ostatním ve stádě řekla: „Kdybyste mě tehdy poslechy, nemusely byste tady teď v zimě stát takhle nahaté.“ A od té doby vždycky všechny ovečky malou ovečku poslouchaly.

O Vysáčkovi

Žil byl jeden malý Vysáček. Vysáček je takové malé zvířátko. Má dlouhý hubený nos a z jeho konce vyrůstá výsavka. Výsavka je docela užitečná věc. Může ležet klidně na listu květiny, a když má žízeň, tak se jenom nakloní přes okraj, natáhne svůj nos s výsavkou a vysaje vodu z loužičky pod ním. No ale ten Vysáček je taky velmi sportovní typ. Na zadečku má vrtulku. A když dlouho nic nedělá, tak ho ta vrtulka začne svědit a škrábat. Vysáček potom musí rychle začít něco dělat. A tím začíná moje vyprávění: Jednoho dne ho začala zase svrbět vrtulka. Usmál se a začal přemýšlet, kam by tak mohl jet. Vrtulka ho svědila tak hodně, až si řekl, že to musí být tentokrát nějaký velkolepý výlet. A tak ho napadlo, co kdyby se vydal na nejvyšší horu světa?! No ale potom mu došlo, že tak daleko by asi nedoletěl. On ani takový Vysáček není přeci superman. A tak po chvíli přemýšlení ho napadlo, že by si tedy mohl zaletět na nejvyšší horu české republiky, na Sněžku. Zabalil si svých pět švestek a vydal se na cestu. Když dorazil k lanovce, tak přemýšlel, jestli má dál letět, nebo jestli se má svézt lanovkou. Nakonec se rozhodl pro lanovku. Měl totiž

úplně promrzlá křidélka. Z křidélek mu skoro visely rampouchy a to by moc daleko nedoletěl. Byla totiž ukrutná zima. Dolétl potom k jednomu člověku, který stál už u lanovky a sedl si mu na čepici. Byl tak malý, že si ho nikdo nevšiml. Nasedli do lanovky. Když vyjeli nad mraky, otevřeli okénko, aby mohli lépe vidět ven a malý Vysáček vylétl z okna pryč od lanovky. Ale co to, najednou na Vysáčka přišla žízeň. A tak se porozhlédl kolem sebe, jestli tady třeba není nějaká voda. Ale jediné co viděl, byly mraky pod ním. No a protože Vysáček je malý tvor a tím pádem nemá ani velký mozeček, tak mu nedošlo že to jsou mraky. Myslel si, že je to mléko. Natáhl nos k mrakům a nasál. Ale co to, mraky se vsály do něho. Nafoukl se jako balon. A ještě ke všemu začal foukat vítr tak, že Vysáčka odfoukl. Letěl a letěl, dál

a dál, až v tom ho něco píchlo do břicha a on splaskl. A to co do něj píchlo, byla nejvyšší hora světa. Chvilí se ještě divil, jak je to možné, že ho to odfouklo tak daleko, ale potom ho napadlo něco jiného. UŽ HO NESVĚDILA VRTULKA! A tak se mohl vydat na zpáteční cestu domů. Byl nadšený a spokojený. A tady končí moje vyprávění o Vysáčkovi.

Hipnoty bába

Kdysi dávno žila jedna princezna Hanička, které umřeli rodiče, a ona se potom bála být na zámku sama. Nechala proto vyvěsit plakáty po vesnicích a městech, na kterých bylo velkými písmeny napsáno: HLEDÁ SE CHYTRÝ A POHLEDNÝ ŽENICH PRO PRINCEZNU HANIČKU. A zrovna, když to vylepovali ve vesnici Fífole, šel okolo mládenec Pepa. Přečetl si oznámení a řekl si pro sebe: „Oženit se s princeznou a přitom nemuset zabít žádného draka, ani nikoho jiného, to se mi zdá dobrý!“ Sbalil si svých pět švestek a vydal se na cestu ke hradu. Cestou prošel několika vesnicemi, lesy a loukami, až došel k chaloupce za řekou. A protože měl velký hlad, řekl si, že se tu na chvíli zastaví. Zaťukal na dveře. Nic se nedělo. Zaťukal tedy znovu. A protože se pořád nic nedělo, vzal za kliku a vešel dovnitř. Zdálo se mu, že tam nikdo není. Po chvíli ho začaly bolet nohy, a tak si lehl do postele, co stála kousek od dveří. Ale co to? Dveře zavržaly! Pepa sebou škubl a chtěl vyskočit z postele. Ale to už ve dveřích stála nějaká stará paní. A povídá: „Proč ležíš v mé posteli? A ve špinavých botách!“ Pepa se ale

vzmužil. „Vy jedna osobo, to se mi ani nepředstavíte?“ Ale to neměl Pepa říkat. Stará paní se zamračila a zamumlala, že se jmenuje Hipnoty bába a potom potichu ještě něco. V tu chvíli se Pepa proměnil v draka. Na nic nečekal a utíkal pryč. Po chvíli se otočil, a když zjistil, že ho Hipnoty bába nepronásleduje, zpomalil. A teprve teď si taky uvědomil, že je z něho drak. Ale princeznu pořád nepřestal chtít za ženu. A tak si řekl, že začne chodit do školy, že ho tam naučí psát a on to potom bude moci princezně všechno psaním vysvětlit. A tak se taky stalo. Učil se číst a psát a když už si myslel, že umí dost, odešel. Šel znovu k zámku a nahoře na věži uviděl princeznu Haničku. Vydal se za ní a vše jí to napsal. Bylo tam napsané i to, že když jí sní, tak se osvobodí z těla draka. Ale on to nechtěl udělat. Hanička se ho ještě chvíli poté bála, ale potom to všechno pochopila a objala ho kolem jeho všech dračích krků. Uplynul nějaký ten čas a konala se svatba. Haničce už vůbec nevadilo, že je Pepa drakem a oba byli šťastní. A pokud neumřeli tak tam žijí ještě dnes.

Babiččin příběh

Byla jedna malá holčička, která se jmenovala Alenka. Měla velmi hodnou babičku, se kterou trávila spoustu volného času. Alenka měla často na babičku hodně záludné otázky. Třeba proč se říká, když je bouřka, že se žení čerti. Nebo proč má babička šedivé vlasy, a spoustu jiných otázek. Ale jednoho dne položila Alenka babičce hodně těžkou otázku: Proč se mění roční období? Babičku taková otázka trochu zarazila. Neměla chuť Alence vysvětlovat, že se Země otáčí kolem Slunce. Protože věděla, že by se jí potom Alenka ptala dál, co je to Slunce, proč ho vidíme na obloze a proč večer zmizí za kopce. A tak dále. A proto si babička vymyslela svojí teorii o tom, proč se mění roční období.

Začala vyprávět příběh: „Tak milá Alenko, bylo to asi takhle. Tam někde nahoře v oblacích žijí andělé. Ty andělé mají i svoje povinnosti. Není to tak, že by jenom seděli a nic nedělali. Ono aby nám tady dole na zemi začalo jaro, tak oni musí udělat mezi tím spoustu práce. Nejdříve andělci dokoupí matce přírodě barvy na obarvení květin a rostlin. Potom si uvaří semínkový guláš, aby neměli hlad. No a při takové výrobě semínkového guláše se udělá vždycky nepořádek. Semínka se jim rozsypou škvírami

v oblacích, propadají až k nám a na zemi začnou růst nové rostlinky. A ta poslední věc co musí udělat, aby nastalo jaro, je to, že musí pošimrat Slunce na bradičce, aby se probralo ze zimního spánku. A pak může teprve nastat jaro.“

To tedy bylo vyprávění o jaru, ale Alenka se vyptávala dál: „A jak je to s létem, podzimem a zimou?“ No a tak babička pokračovala ve svém vyprávění: „Aby nastalo léto, musí andělé udělat jenom jednu věc. A to takovou, že nastaví Sluníčku větší teplotu a větší záření. Ale i to dá trochu práce, protože si nejdříve musí přečíst návod k použití Slunce. A s podzimem je to jednoduché. To jenom otočí kohoutky u mraků, aby ta voda smyla všechnu zelenou barvu z listů. Potom už se jen vykloní z okénka nebeského, párkrát fouknou na zem a poslední listy co zůstali na stromech, opadají.“ Potom řekla babička Alence, že jak je to se zimou, už si po všem tom vyprávění dokáže představit sama. A tak Alenka vymyslela konec příběhu sama. Vymyslela to takhle: „když má nastat zima, tak andílci otevřou svoji ledničku a nastane zima, jak má být. No a když minulý rok byla špatná zima, tak to bylo tím, že měli andílci starou a velmi špatnou

ledničku, která už moc nepouštěla chlad.“ A tím skončilo vyprávění o ročních obdobích.